

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 11.Gf.40.023/2025/6-II.

A felperes:

felperes1 cím8

A felperes képviselője:

Majoros Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Koller Mihály Dávid ügyvéd)
cím6

Az alperes:

Alperes1
Cím1

Az alperes képviselője:

Gál és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bendzsel-Varga Katalin ügyvéd)
cím7

Az eljárás tárgya: jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése (kibocsátási egységek visszavezetése), érvénytelenség miatt eredeti állapot helyreállítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat kelte: 2024. december 6.

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.G.40.895/2024/14. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes 15. sorszám alatt

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 350.000 (Háromszáz-ötvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú eljárási illetékbevételi számlájára 2.500.000 (Kétmillióötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 14. sorszámú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 755.650 forint perköltséget, míg az államnak 1.500.000 forint eljárási illetéket.

[2] A döntése alapjául szolgáló tényállás szerint:
A felperes 2023. április 12. napjától kezdődően felszámolás hatálya alatt áll.

[3] A felperes olyan gazdasági társaság, amely a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az uniós kibocsátási egység-forgalmi jegyzék működése tekintetében történő kiegészítéséről szóló, a Bizottság 2019. március 12-ei (EU) 2019/1122. felhatalmazásán alapuló rendelete (a továbbiakban: Rendelet) szerinti üzemeltető és mint ilyen az üvegház hatású gázok kibocsátására vonatkozó engedéllyel és ennek megfelelő üzemeltetői számlával rendelkezett.

A felperesnek az üzemeltetői számlájával kapcsolatos folyamatok kezdeményezésére jogosult egyik meghatalmazott képviselője képviselői volt, aki az Alperes1 Nemzeti Klímavédelmi Hatóságához címzett levelében 2023. április 26-án kérte a felperes üzemeltetői számláján lévő összes kibocsátási egység visszaadását. Az alperes a kérelemnek megfelelően 29.619 darab kibocsátási egység visszaadását végezte el az uniós kibocsátási egység-elvetési alszámlára.

[4] A felperes a megváltoztatott keresetében elsődlegesen a 29.619 darab kibocsátás egység-forgalmi jegyzék számlájára történő visszavezetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete jogalapjaként elsőként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv. 34. § (2) bekezdését, 49. § (1) bekezdését, továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:14. §-át, 6:579. §-át jelölte meg. Másodikként a keresetét a Cstv. 34. § (2) bekezdésre, 49. § (1) bekezdésére, valamint a Ptk. 6:95. §-ára és a 6:112. § (1) bekezdésére alapította.

[5] Kereseti kérelme indokaként előadta, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően a felperes vagyónával kapcsolatos nyilatkozatot kizárólag a felszámoló tehetett, ezért arra képviselői nem volt jogosult. Mint álképviselő nyilatkozatát pedig a felszámoló nem hagyta jóvá, így az joghatás kiváltására nem volt alkalmas. Ebből következően pedig az alperes jogalap nélküli gazdagodás visszatérítésére köteles.

Kereseti kérelme másodikként megjelölt jogalapja esetében azzal érvelt, hogy egyrészt nem a felszámoló tette meg a nyilatkozatot, továbbá a kibocsátási egység, mint vagyoni értékű jog átruházására nem a Cstv. 49. § (1) bekezdése szerinti nyilvános pályázat vagy árverés útján került sor, így a jognyilatkozat jogszabályba ütközik és semmis, ennek következtében pedig az eredeti állapot helyreállítására tartott igényt.

Arra az esetre, amennyiben az eredeti állapot helyreállítására nem lenne lehetőség, másodlagosan a Ptk. 6:110. § és 115. §-a alapján a kibocsátási egységek értékének, 997.458.188 forintnak a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[6] Az alperes a keresetek elutasítását kérte. Ellenkérelmében kiemelte, hogy a kibocsátási egységek az Európai Unió elvetési számlájára kerültek, azzal ő soha nem rendelkezett, így nem vele szemben kellett volna megindítania a felperesnek a pert. Ebből következik az is, hogy vagyoni előnyhöz nem jutott, így nem is gazdagodhatott a felperes hátrányára. Kiemelte, a felperes kötelezettsége volt, hogy az adott év április 30. napjáig leadja az Európai Bizottság részére az előző évi kibocsátásának megfelelő mennyiségű kibocsátási egységet. Ennek elmulasztása bírság kiszabását vonta volna maga után. A kibocsátási egységek értékesítésére mindaddig nem kerülhet sor, amíg az üzemeltető a visszaadási kötelezettségének nem tesz eleget.

[7] Vitatta, hogy képviselői álképviselőként járt volna el, mivel képviselői 2012. november 14. óta meghatalmazott képviselő volt az üzemeltetési számlafolyamatoknál, a felszámolás elrendelése pedig nem szünteti meg ezt a képviselői jogosultságot, így az üzemeltetési számlával kapcsolatos ügyleteket, mint az üzemeltető által bejelentett meghatalmazott, jogosult volt kezdeményezni.

[8] A felperes másodlagos keresetével kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy a Cstv. 49. § (1) bekezdésének sérelme nem merülhetett fel, mivel a kibocsátási egységek visszaadása

során a kibocsátási egységeket nem értékesítette, hanem a felperes a jogszabályi kötelezettségét teljesítette.

Kifejtette, hogy a felperes kérelme azért sem teljesíthető, mert a visszaadott kibocsátási egységek felperes számlájára történő visszavezetésére csak a Rendeletben meghatározott kivételes esetben kerülhet sor a véletlenül vagy tévedésből kezdeményezett ügyletek esetén. Ebben a kérdésben az alperes nem rendelkezik döntési jogosultsággal. Álláspontja szerint az ügylet véglegessé és visszavonhatatlanná vált, így az eredeti állapot nem állítható helyre.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseteit alaptalannak találta.

[10] Az első jogcímen előterjesztett kereseti kérelem esetében elsődlegesen az alperes passzív perbeli legitimációját vizsgálta, tekintettel arra, hogy azt az alperes kétségre vonta.

Kifejtette, hogy a keresetösségi jog a fél és a per tárgya közötti anyagi-jogi kapcsolatra vonatkozik, vagyis arra, hogy a felperest megilleti-e (aktív perbeli legitimáció) és az alperessel szemben illeti-e meg (passzív perbeli legitimáció) a keresettel érvényesített jog.

[11] Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a felperesnek az elsőként, a Ptk. 6:579. § (1) bekezdése szerint megjelölt jogalap nélküli gazdagodás visszatérítésére irányuló kereseti kérelmét, amelynek során a felperes vagyoni előnyként a kibocsátási egység, mint vagyonértékű jog alperes általi megszerzését jelölte meg.

Döntését azzal indokolta, hogy a Ptk. 6:579. § (1) bekezdésén alapuló jog azzal szemben érvényesíthető, aki vagyoni előnyhöz jutott. Megállapította, hogy a felperes üzemeltetői számlájáról az uniós kibocsátási egység-elvetési számlára került átvezetésre a 29.619 darab kibocsátási egység. A Rendelet 1. számú mellékletének I-I. táblázata szerint az uniós elvetési számla tulajdonosa az Európai Unió, kezelője pedig a központi tisztviselő. A felperes számlájáról tehát a kibocsátási egységek az Európai Unió számlájára kerültek, amelyből következően a kibocsátási egységek nem kerültek az alpereshez, az alperes vagyona ezzel nem nőtt sem jogalappal, sem anélkül, így vele szemben a Ptk. 6:579. § (1) bekezdése szerinti igény nem érvényesíthető.

[12] A felperes másodikként megjelölt, érvénytelenségre alapított kereseti kérelmét is alaptalannak ítélte, mivel a felperes számlájáról az Európai Unió számlájára kerültek a kibocsátási egységek az alperes azonban, mint nemzeti tisztviselő a Rendelet 3. cikk 2. pontja szerint csupán a joghatósága alá tartozó ügyfélszámlák tagállam nevében való kezeléséért felelős. Tekintettel arra, hogy az alperes csak az ügyfélszámlák kezeléséért felel, de nem az ő számláján kerülnek jóváírásra a kibocsátási egységek, arra következtetett, hogy az alperessel szemben az ügylet érvénytelenségére alapított, az eredeti állapot helyreállítására, vagy más jogkövetkezmény levonására irányuló igény nem érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmek elutasításának fenti indokai mellett megjegyezte azt is, hogy álláspontja szerint nem volt annak akadálya, hogy képviselő a kibocsátási egységek visszaadása körében eljárjon. A Rendelet 20. cikk (2) bekezdése értelmében a meghatalmazott képviselők jogosultak a folyamatok kezdeményezésére, míg a 22. cikk (1)

bekezdése szerint a számlatulajdonosnak 10 munkanapon belül be kell jelentenie a nemzeti tisztviselőnek a számlainformációban bekövetkező változásokat, ilyen bejelentés pedig a felperes meghatalmazott képviselőjének személyére vonatkozóan nem érkezett.

[13] Kifejtette, hogy a Cstv. 34. § (2) bekezdése szerint a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot valóban csak a felszámoló tehet, ez azonban csupán a törvényes képviselettel kapcsolatos szabály és a meghatalmazott jogállását, a Rendelet szerinti eljárási jogosultságát nem érinti. Ebből arra következtetett, hogy képviselői nem volt álképviselő, az általa kezdeményezett visszaadás így nem eredményezhetett jogalap nélküli gazdagodást. Ezen ok miatt az ügylet nem ütközik a Cstv. 34. § (2) bekezdésébe és ezáltal a jognyilatkozat érvénytelensége sem állapítható meg.

[14] Az elsőfokú bíróság megítélése szerint alaptalan volt a felperesnek a Cstv. 49. § (1) bekezdésére történő hivatkozása is. Érvelése szerint a megelőző év kibocsátásának megfelelő kibocsátási egységnek az üvegház hatású gázok közösségi kereskedelmi rendszerében és az erőfeszítés-megosztási határozat végrehajtásában való részvételről szóló 2012. évi CCXVII. törvény végrehajtásának egyes szabályairól szóló 410/2012. (XII. 28.) Korm.rendelet (a továbbiakban: Ügkr.vhr.) 15. §-a szerint a kibocsátási egységek visszaadása nem egy vagyonelem átruházása, hanem egy közjogi kötelezettség teljesítése, amelynek elmulasztása bíróság kivetését vonja maga után az Ügkr.vhr. 21/A. §-a szerint. Ez a közjogi kötelezettség más módon, mint visszaadással nem teljesíthető. Mivel a kibocsátási egységek visszaadása közjogi szabályok által meghatározott, közjogi jogviszonyban teljesítendő kötelezettség az elsőfokú bíróság megítélése szerint, ezzel összefüggésben nem is merülhet fel a magánjogi jognyilatkozatok érvénytelenségével, az érvénytelenség jogkövetkezményeivel kapcsolatos szabályok alkalmazása.

[15] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezésében a 14. sorszámu – álláspontja szerint megalapozatlan – elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, a kereseti kérelmében foglaltaknak történő helyt adással.

[16] A perbeli legitimáció kérdésében kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a jelen perben a felperes alperessel szembeni keresetösségi joga nem állna fenn.

Hangsúlyozta, hogy a kibocsátási egységeknek az Európai Unió elvetési számlájára történő visszavezetéséről az alperes a felperes képviseletében meghatalmazás nélkül eljáró képviselői 2023. április 26-án történt kezdeményezése alapján intézkedett. képviselői által kezdeményezett kérelem azt tartalmazta, hogy „Az felperes1” közösségi forgalmi jegyzék számlája zárolt, ezért azon műveletet nem tudunk végrehajtani. Kérjük Önöket, hogy a számlán lévő összes kibocsátási egység visszaadását szíveskedjenek elvégezni!”. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alaptalanul állapította meg az alperes vonatkozásában a keresetösségi jog hiányát. E körben hivatkozott az Ügkr.tv. 3. § (2)-(3) bekezdéseire, az Ügkr.vhr. 1. § (1a) bekezdésére, a Rendelet 3., 4. 7. cikkeire. A hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből azt a következtetést vonta le, hogy az alperes, mint nemzeti tisztviselő tartozik felelősséggel az uniós kibocsátási egységforgalmi-jegyzék kezeléséért. Az üzemeltető

a nemzeti tisztviselővel van kapcsolatban a kibocsátási egységek kezelése kapcsán, így tévesnek tartotta azt az értelmezést, hogy a jogellenesen visszaadott kibocsátási egységeket az Európai Uniótól kellene visszakövetelnie.

A Rendelet szerint minden tagállamnak ki kell jelölnie nemzeti tisztviselőt a számlatulajdonosokkal kapcsolatos eljárásra, illetve a forgalmi jegyzék kezelésére. Álláspontja szerint a kijelöléssel a jogalkotó célja az volt, hogy a számlatulajdonosok ne forduljanak a kibocsátási egységkezeléssel összefüggő egyedi ügyeikkel közvetlenül az Európai Unióhoz, hanem azok nemzeti szinten kerüljenek elintézésre.

Az Alaptörvény 28. cikke figyelembevételével az irányadó jogszabályok csak úgy értelmezhetők, hogy a felperes a kibocsátási egységek visszaadása iránti igényét az alperessel szemben érvényesítheti, ebből következően pedig az alperessel szembeni keresetösségi joga fennáll, ezért az ezzel ellentétes elsőfokú ítéleti megállapítás alaptalan.

[17] Kiemelte, hogy képviselői álképviselőként járt el, így nyilatkozata – a felszámoló jóváhagyásának hiányában – nem válthatott ki joghatást. Érvelése szerint a Rendelet alkalmazásakor is a magyar Cstv. rendelkezéseit kell alkalmazni a felszámolót megillető jogok tekintetében, amelynek tartalmát a Cstv. 34. § (2) bekezdése rögzíti, amely felülírja a Rendelet képviselőkre vonatkozó szabályait. A nemzeti jog elsődlegességét a fizetéseképtelenségi eljárásról szóló (EU) 2015/848. rendelet 7. cikk (2) bekezdése alapján vezette le.

[18] Hangsúlyozta, hogy a felszámolás kezdő időpontja előtt az adós korábbi vezető tisztségviselője által adott meghatalmazást a felszámolás kezdő időpontja után már nem lehet joghatályosnak tekinteni. Ebből következően képviselőinek a felszámolás kezdete előtt adott meghatalmazását a felszámolás kezdő időpontját követően nem lehetett volna joghatályosnak tekinteni. Hivatkozott arra, hogy a bírói gyakorlat egységes abban, hogy az adós a korábbi vezető tisztségviselője által adott meghatalmazás alapján eljáró jogi képviselőnek a felszámolás kezdő időpontját követően tett nyilatkozatai hatálytalanok (BH2005.10.473., BH1993.521.). A bírói gyakorlat ezzel összefüggésben iránymutatást adott azzal kapcsolatosan is, hogy a felszámolás kezdő időpontja után bármely fizetés teljesítésére csak a felszámoló rendelkezése alapján kerülhet sor (BH2003.6.285., BH2001.4.174.).

[19] Állította, hogy az alperes nem a Rendeletben előírtak szerint járt el, amikor a Rendelet 30. cikk (5) bekezdésében foglalt rendelkezés ellenére a felperes felszámolásának elrendelésekor nem függesztette fel képviselői hozzáférését a felperes számlájához, ezt az intézkedést kellett volna elrendelnie az alperesnek a Rendelet 30. cikk (1) bekezdés a) pontja alapján is.

Kiemelte, hogy a Rendelet 20. § (1) bekezdése szerint a meghatalmazott képviselő jogosultságai eltérőek lehetnek. A számlatulajdonos nevében lehet folyamat kezdeményező, illetve lehet folyamat-jóváhagyó jogkör is a meghatalmazás tartalma. A fellebbezéshez csatolt A/2. számú melléklet szerinti képernyőfelvétellel bizonyította, hogy képviselőinek csak folyamat-jóváhagyó jogköre volt, így nem kezdeményezhetett folyamatot a kibocsátási egység-forgalmi jegyzékben még akkor sem, ha egyébként a meghatalmazotti képviseleti joga fennállt.

Ezek alapján úgy vélte, hogy az elsőfokú ítélet megállapításai képviselőnek a felperes képviseletére vonatkozó jogosultsága fennállása tekintetében alaptalanok.

[20] A kibocsátási egységek forgalomképessége és az átruházás magánjogi jellege körében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet indokolásának [21] bekezdésében rögzített érvelése az irányadó jogszabályokkal és önmagával is ellentmondásos. A Cstv. rendelkezéseinek elsődlegessége miatt azok szükségképpen alkalmazandóak, így az adósi vagyon elidegenítésére vonatkozó Cstv. 49. § alkalmazása is szükségszerű, amely a felperes tulajdonában álló forgalomképes vagyoni értékű jognak minősülő vagyoni eszköz elidegenítésének szabályait határozza meg.

[21] Az Ügkr. törvény 12. § (1) bekezdése és 28. §-ából következően a kibocsátási egységek forgalomképes, szabadon átruházható vagyoni értékű jogok. A vagyoni értékű jog átruházását célzó jognyilatkozatot pedig a Ptk. és a Cstv. keretei között lehet és kell értelmezni, így nem lehet olyan következtetésre jutni, hogy képviselőnek a kibocsátási egységek átruházására irányuló jognyilatkozata ne tartozna a Ptk. illetve a Cstv. hatálya alá.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel jutott arra, hogy a forgalomképes vagyoni értékű jognak minősülő kibocsátási egység visszaadása nem egy vagyonelem átruházása, hanem egy közjogi kötelezettség teljesítése. A jelen jogvita tárgya a vagyonelemek átruházására irányuló jogügyletek érvényessége. Úgy vélte, hogy az alperes, mint nemzeti jegyzékkezelő nem rendelkezik arra hatáskörrel és semmilyen közjogi jogosultsággal, hogy a kibocsátási egységek visszaadásának elmaradása esetén ő maga vonjon el az Európai Unió elvetési számlájára kibocsátási egységet. Az alperesnek és más közigazgatási szervnek sincs jogosultsága közjogi felhatalmazás hiányában elvonni a felperes vagyonából kibocsátási egységeket, így a kibocsátási egységek tulajdonjogának átruházását eredményező „visszaadás” kizárólag magánjogi jogügyletként valósulhat meg, amely esetében vizsgálható annak érvényessége vagy érvénytelensége is.

[22] Az alperes a felperes fellebbezésére tett érdemi ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, kérte továbbá az eljárással felmerült jogi képviseleti díj megfizetésére kötelezni a felperest a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján azzal, hogy a jogi képviselő áfa fizetésre köteles.

[23] A perbeli legitimáció kérdéskörét érintve előadta, hogy a felperes által követelt 29.619 darab kibocsátási egység az Európai Unió elvetési számlájára került leadásra és azzal az alperes valójában soha nem rendelkezett, annak kapcsán kizárólag jogszabályi kötelezettségének eleget téve, mint számlakezelő járt el [Rendelet 56. cikk (1) bekezdés a) pont és 1. számú melléklet]. Hangsúlyozta, hogy a visszaadási nyilatkozat nem tőle származott, hanem képviselőtől, így az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetései is helyesek voltak.

[24] Rámutatott, hogy a Rendelet 58. cikk (1) bekezdése a tévedésből vagy véletlenül kezdeményezett ügyletekkel kapcsolatosan biztosítja a véglegesített folyamatok visszavonásának a lehetőségét. A visszavonásról kizárólag a központi tisztviselő jogosult dönteni. Hivatkozott arra, hogy nincs tudomása arról, hogy a felperes ilyen kérelmet előterjesztett volna, illetőleg a teljesített ügylet visszafordítását kezdeményezte volna.

[25] képviselői nyilatkozata kapcsán kifejtette, hogy a számlatulajdonos üzemeltető üzemeltetői számlájával kapcsolatos ügyletek lefolytatására nem az adott üzemeltető jogi személynek a törvényes képviselője nyilatkozatával kerül sor, hanem a számlakezelőnél bejelentett „meghatalmazott képviselő” nyilatkozata alapján. Erre tekintettel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a Rendelet 20. cikk (2) bekezdése értelmében a meghatalmazott képviselők jogosultak a kibocsátási egységekkel kapcsolatos folyamatok kezdeményezésére, míg a 22. cikk (1) bekezdése szerint a számlatulajdonosnak 10 munkanapon belül be kell jelentenie a nemzeti tisztviselőnek a számlainformációkban bekövetkező változásokat. Úgy vélte, mivel ilyen bejelentés nem érkezett, így nem volt akadálya annak, hogy a meghatalmazott képviselő a kibocsátási egységek visszaadása tekintetében eljárjon. Nem látta indokát annak, hogy a felszámoló az általa álképviselőinek minősített személy nyilatkozatát utólagosan miért nem hagyta jóvá és milyen okból indított pert annak visszatérítése iránt. Álláspontja szerint ez a felszámoló magatartás ellentétes a felperes, mint felszámolás alatt álló gazdasági társaság érdekeivel.

Vitatta a felperes azon érvelését, hogy a felszámolás elrendelésével a törvény erejénél fogva megszűnt a meghatalmazott képviselői jogosultsága a Cstv. 34. § (2) bekezdésére figyelemmel. Értelmezése szerint az ÜHG rendszerre vonatkozó jogi szabályozás lex specialis jellegére tekintettel kizárólag akkor kerül megszüntetésre a meghatalmazott képviselő jogosultsága, amennyiben azt az érintett számlatulajdonos megfelelően bejelenti a nemzeti tisztviselő felé. Így jelen esetben a felszámolási eljárás megindításától függetlenül a felperesi meghatalmazott képviselő személyében kizárólag akkor következett volna be változás, ha azt a felperes a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően bejelenti az alperes részére.

[26] Hangsúlyozta, hogy az Ügkr.tv. 34. § (5) bekezdésére és a Rendelet 9. cikk (2) bekezdésére tekintettel a felperes kizárólag a kibocsátási egységek visszaadásával kapcsolatos kötelezettségének teljesítésére használhatta volna fel a számláján lévő kibocsátási egységeket. Ezt a szabályt a Cstv. felszámolás alatti adós vagyonának értékesítésére vonatkozó rendelkezése sem írják felül. A visszaadási kötelezettség teljesítése nem tekinthető értékesítésnek, így a visszaadás esetében a felszámolás alatt álló adós vagyonának értékesítésére vonatkozó Cstv. rendelkezések nem alkalmazhatók, a kibocsátási egységeket a felszámolási eljárás keretében a hitelezői igények kielégítésére nem lehetett volna felhasználni.

[27] A meghatalmazott képviselőknek a felperes számlájához való hozzáférésére vonatkozó jogosultság felfüggesztésével kapcsolatos felperesi állásponttal összefüggésben előadta, hogy a rendelet 30. cikk (5) bekezdése kizárólag lehetőséget biztosít a nemzeti tisztviselő számlára, hogy a meghatalmazott képviselők minden hozzáférését felfüggeszthesse a számlatulajdonos valamennyi számlájához, amennyiben olyan információt kap, hogy a számlatulajdonos ellen fizetéseképtelenségi eljárást indítottak. A Rendelet tehát nem írja elő

kötelező jelleggel a nemzeti tisztviselő számára, hogy a meghatalmazott képviselőnek a számlatulajdonos számlájához való hozzáférést fel kell függesztenie, ugyanakkor a Rendelet 22. cikk (1) bekezdése az üzemeltetőt kötelezi, hogy amennyiben változás következik be a meghatalmazott képviselő tekintetében, úgy azt köteles bejelenteni.

[28] A meghatalmazott képviselők jogosultságának tartalma vonatkozásában előadott fellebbezési érveléssel kapcsolatban, mely felperesi állítás szerint képviselőnek csak folyamat-jóváhagyó jogköre volt, a felperes nem igazolta, hogy a fellebbezésében állított új tényre a Pp. 373. § (2) bekezdésében foglalt feltételek fennállnának.

Mindezen túl amennyiben esetlegesen képviselő nem rendelkezett volna jogosítvánnyal a nyilatkozat megtételére, az sem eredményezheti az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, vagy hatályon kívül helyezését, ugyanis az elsőfokú bíróság az alperes (passzív) perbeli legitimációjának hiányában utasította el a felperes keresetét.

[29] A kibocsátási egységek forgalomképességét és jogi jellegét érintő fellebbezési érvelés körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az Ügkr.vhr. 15/A. §-a szerint a kibocsátási egységek visszaadása nem egy vagyonelem átruházása, hanem egy közjogi kötelezettség teljesítése, amelynek elmulasztása bíróság kivetését vonja maga után az Ügkr.vhr. 21/A. §-a szerint. Ez a közjogi kötelezettség más módon, mint visszaadással nem teljesíthető, a Cstv. 49. §-ának a vagyontárgyak értékesítésére vonatkozó szabályai nem mentesítik az adóst a közjogi kötelezettségei teljesítése alól. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem cáfolta, hogy a kibocsátási egységek ne lennének forgalomképes vagyoni értékű jogok, csupán arra mutatott rá, hogy az Ügkr.vhr. 15/A. §-a szerinti visszaadási kötelezettség teljesítése során nem értékesítés (átruházás) történik, hanem az üzemeltető a közjogi kötelezettségét teljesíti az adott év széndioxid kibocsátása után meghatározott kibocsátási egységek uniós elvetési számlára történő átvételének a kezdeményezésével. Ebből következően a kibocsátási egységek leadása, visszaadása nem minősülhet a Cstv. szerinti értékesítésnek. Rámutatott arra, hogy az uniós és a hazai szabályozásból eredően a felperes üzemeltetői számlájának a zárolására tekintettel a birtokában állt kibocsátási egységeket csak a jogszabályi kötelezettségének (visszaadás, leadás) teljesítésére tudta volna felhasználni.

[30] A felperesnek az eredeti állapot helyreállítására vonatkozó kérelme esetében előadta, hogy az ügylet a Rendelet 58. cikke és 74. cikke alapján a folyamat véglegesítésével és a folyamat visszavonására előírt határidő leteltével véglegessé és visszavonhatatlanná vált. Ebből következően pedig a folyamat és annak eredményeként létrehozott állapot már nem helyreállítható. Megjegyezte, hogy az uniós elvetési számla felett nem rendelkezik semmilyen jogosultsággal, így annak tekintetében az eredeti állapot helyreállításához szükséges műveletek elvégzésére sem jogosult, tehát nem kötelezhető kibocsátási egységek.

[31] Mint nemzeti tisztviselő az Ügkr.vhr. 5. §-ában megjelölt jogszabályi kötelezettségének megfelelően járt el, ezzel kapcsolatosan a leadott kibocsátási egységeket illetően vagyoni előnyhöz nem jutott, azt a felperes (uniónak történő) visszaadási kötelezettségének teljesítése érdekében megfelelően vezette át. Az elsőfokú bíróság

helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a Ptk. 6:119. §-a szerinti járulékos igények vonatkozásában nem jutott ingyenes szolgáltatáshoz. Az alperes nem jutott az ügylet alapján kibocsátási egységhez, vagyona ezzel nem nőtt sem jogalappal, sem anélkül.

[32] A felperes fellebbezése folytán az ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése, ennél fogva a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

[33] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság 14. sorszámú ítélete indokolásának [3] bekezdése első mondatát azzal egészíti ki, hogy képviselő 2023. április 26-án az Alperes 1 Nemzeti Klímavédelmi Hatósághoz címzett levelében kérte a felperes „zárolt” számláján lévő összes kibocsátási egység visszaadásának elvégzését.

[34] A fellebbezés nem alapos.

[35] Az elsőfokú bíróság az elé tárt bizonyítékokat értékelve rögzítette az általa megállapított tényállást és abból levont következtetéseit is. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, a tényekből levont jogi következtetéseit és a jogkérdésekben kialakított álláspontját osztotta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását csupán a felperes fellebbezési kérelmében foglaltakra tekintettel egészítette ki és pontosította a szükséges mértékben.

[36] A felperes fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet anyagi-jogi felülbírálatára irányult, a kereseti kérelmeit elutasító elsőfokú ítélet megváltoztatásával kérte a kereseti kérelmeinek történő helyt adást.

A felperes a módosított kereseti kérelmében elsődlegesen azt kérte, hogy az elsőfokú bíróság 29.619 darab kibocsátási egység forgalmi jegyzék számlájára történő visszaadására kötelezze az alperest, ennek jogalapjaként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 34. § (2) bekezdésére, a 49. § (1) bekezdésére, illetve a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:14. §-ára és 6:579. §-ára hivatkozott. Másodlagos jogcímként a Cstv. 34. § (2) bekezdését, 49. § (1) bekezdését, illetve a Ptk. 6:95. §-át és 6:112. § (1) bekezdését jelölte meg. Másodlagos kérelme a Ptk. 6:110. és 115. §-a alapján a kibocsátási egységek értékének, 997.458.188 forintnak a megfizetésére irányult.

[37] A másodfokú bíróságnak a felperes keresetei alapján abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság döntése megalapozott volt-e, az megfelelt-e az anyagi-jogi jogszabályoknak. Erre tekintettel a jelen fellebbezési eljárás tárgyát a felperes jogállításainak a vizsgálata képezte.

[38] A felperes 2023. április 12. napjától kezdve felszámolási eljárás hatálya alatt állt. Ebből következően a jogvita megítélésénél a Csődtörvény szerinti jogszabályi rendelkezések voltak alkalmazandók azzal, hogy a felperes, mint üzemeltető üvegház hatású gázok kibocsátására vonatkozó engedéllyel és ennek megfelelően üzemeltetői számlával rendelkező gazdasági társaság, így a kereseti kérelem tárgyát képező kibocsátási egységekre vonatkozó jogkérdésekben az európai uniós és a hazai ágazati jogszabályok voltak irányadók. Ez utóbbiak a következők:

- az Európai Parlament és a Tanács 2003. október 13-i 2003/87/EK irányelve az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról (a továbbiakban: irányelv)
- a bizottság (EU) 2019/1122 felhatalmazáson alapuló rendelete 2019. március 12., a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az uniós kibocsátási egység-forgalmi jegyzék működése tekintetében történő kiegészítéséről (a továbbiakban: Rendelet)
- az üvegházhatású gázok közösségi kereskedelmi rendszerében és az erőfeszítés-megosztási határozat végrehajtásában történő részvételtől szóló 2012. évi CCXVII. törvény (a továbbiakban: törvény)
- az üvegházhatású gázok közösségi kereskedelmi rendszerében és az erőfeszítés-megosztási határozat végrehajtásában való részvételtől szóló 2012. évi CCXVII. törvény végrehajtásának egyes szabályairól szóló 410/2012. (XII. 28.) Korm.rendelet (a továbbiakban: Vhr.).

[39] Előjáróban rámutat az ítéltábla arra, hogy a fent megnevezett jogszabályok jogági szempontból közjogi és magánjogi szabályokat is tartalmaznak. Emiatt megkerülhetetlen volt az elhatárolás kérdésében történő állásfoglalás. A jogviszony jellegének megállapításakor az adott tényállás jellemzői voltak a meghatározóak.

Az adott jogvita tárgyát érintően általában véve megállapítható, hogy amennyiben a felszámolás alatt álló gazdasági társaság kibocsátási egységgel rendelkezik, ez a kibocsátási egység az adós vagyonának részét képezi és ha jogi korlát vagy hatósági intézkedés nem gátolja, akkor lehet a kibocsátási egység szabadon felhasználható, és így a felszámolási eljárásban is lehet vagyonértékesítés tárgya is, tehát magánjogi jogviszony szerinti szabályok vonatkozhatnak rá.

Jelen egyedi esetben azonban az adós zárolt számláján lévő kibocsátási egységek feletti rendelkezési jogot a felszámolási eljárásban is kötelezően alkalmazandó speciális ágazati közjogi jellegű jogszabályok határozták meg. A zárolt számlán lévő kibocsátási egységek jogi sorsát a 9. cikkben foglaltak szerint a számlák státuszáról rendelkező (1) és (2) bekezdés által behatároltan, a Rendelet 56. cikke egyértelműen rendezi.

Az ítéltábla álláspontja szerint a zárolt számlán lévő kibocsátási egységek visszaadása közjogi szabályozás keretében végbemenő folyamat.

[40] A jogvita megítélésénél az első- és a másodfokú bíróság is a felek által elfogadott tényekből indult ki [Pp. 266. § (1)]. Tényként volt megállapítható, hogy az üzemeltető adósnak a kibocsátási számlája zárolt jogi státuszú volt; hogy a felperesnek a

felszámolás kezdő időpontja előtt történő meghatalmazással képviselő volt az ügyleti képviselője, aki a számlával kapcsolatos egyes rendelkezésekre vonatkozóan meghatalmazott képviselőként járhatott el. A meghatalmazott képviselő 2023. április 26-án azzal a kéressel fordult az Alperes1 Nemzeti Klímavédelmi Hatóságához, hogy a felperes zárolt számláján lévő összes kibocsátási egység visszaadását a hatóság végezze el. Azt a felek által nem vitatott egyértelmű tény is meg lehetett állapítani, hogy a Hatóság a felperes meghatalmazottja kérésének eleget tett és ennek az intézkedésnek az eredményeképpen a 29.619 darab kibocsátási egység az Európai Unió elvetési számlájára került. Ezen tények szolgáltatták azokat az alapokat, amelyekből kiindulva kellett a jogi következtetések levonásával döntést hozni.

[41] Egyetértett az ítéltábla azzal a felperesi állásponttal, hogy a felszámolás alá került adós esetében a felszámolás kezdő időpontját követően a Cstv. 34. § (2) bekezdése szerint a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet. Arra is helytállóan hivatkozott a felperes, hogy a törvény 12. § (1) bekezdése szerint a kibocsátási egység dematerializált, immateriális, forgalomképes vagyon értékű jog és a 28. § alapján a kibocsátási egység, mint forgalomképes vagyoni értékű jog az állami vagyonból történő kikerülést követően szabadon átruházható. Ebből pedig az következik, hogy a kibocsátási egységgel kapcsolatos rendelkezés a felszámolás kezdő időpontja után a felszámoló hatáskörébe tartozik.

[42] A Rendelet speciális ügyleti képviseletre vonatkozó rendelkezései alapján azonban azok a személyek, akik az üzemeltető számlája feletti rendelkezési jogok gyakorlására ügyleti meghatalmazás alapján jogosultak, a Rendeletben foglalt, pontosan meghatározott szigorú eljárásrend lefolytatása eredményeként szerezhetik meg ezt a jogosultságot és így kerülnek bejegyzésre (Rendelet 20. cikk, 21. cikk). A Rendelet a meghatalmazott képviselők személyének a megváltoztatása körében szintén egyértelmű szabályokat fektetett le, amelyek kitérnek arra, hogy milyen adatokat kell bejelenteni a nemzeti és az uniós szerveknek az új meghatalmazott elfogadása érdekében (Rendelet 22. cikk).

A Rendelet 22. cikk (1) bekezdése alapján minden számlatulajdonosnak tíz munkanapon belül be kell jelentenie a nemzeti tisztviselőnek a számlainformációkban bekövetkező változásokat. Továbbá a számlatulajdonosnak minden év december 31-éig meg kell erősítenie a nemzeti tisztviselő számára, hogy a számla információi továbbra is hiánytalanok, naprakészek, pontosak és valósak. A (9) bekezdés szerint a számlatulajdonos vagy a hitelesítő kérheti egy meghatalmazott képviselő eltávolítását. A nemzeti tisztviselő a kérés kézhezvételekor felfüggeszti a meghatalmazott képviselő hozzáférését. Az érintett tisztviselő a kérés kézhezvételétől számított húsz munkanapon belül törli a meghatalmazott képviselőt.

[43] Jelen esetben annak volt jelentősége, hogy a felszámolás 2023. április 12-ei kezdő időpontját követő tíz munkanapon belül, ha a számla feletti ügyleti képviselettel rendelkező képviselő jogosultságát érintően rendelkezés nem történt, a felszámoló nem kezdeményezte a meghatalmazás megszüntetését, akkor a képviseleti jog változatlan maradt. A felszámoló pedig nem intézkedett képviselői képviseleti joga visszavonása érdekében, így a meghatalmazott képviselő számlához való hozzáférése törlésre nem került, ezért az

ítélőtábla álláspontja szerint képviselői álképviselőnek sem tekinthető. A felszámoló tehát jogosult lett volna megvonni a meghatalmazott képviselőnek ezen jogát, de ennek érdekében nem tett intézkedést.

[44] Az ítélőtábla álláspontja szerint képviselői az adós kibocsátási számlája felett mindaddig jogosultsága volt rendelkezni, amíg azt a felszámolás alá került adós törvényes képviselője a felszámoló vissza nem vonta. Így a felperes alappal nem hivatkozhatott a meghatalmazott képviselő nyilatkozatának „érvénytelenségére”.

Ezzel szemben az alperes alappal hivatkozott arra, hogy a Rendelet 30. cikk (5) bekezdése a lehetőséget biztosítja a nemzeti tisztviselő számára a meghatalmazott képviselő hozzáféréseinek felfüggesztésére a számlatulajdonos számláihoz, a felfüggesztésre vonatkozó intézkedést kötelező erővel nem írja elő, így a nemzeti képviselőt nem terheli mulasztás azért, hogy a felfüggesztés iránt nem intézkedett.

[45] Az ítélőtábla kitér arra is, hogy amennyiben a felszámolás kezdő időpontját követően a meghatalmazott képviselőt álképviselőnek kellene tekinteni, úgy az álképviselő nyilatkozatát úgy kell tekinteni, mintha azt meg sem tette volna, vagyis az álképviselői nyilatkozat alapján nem jött létre szerződés, tehát a jognyilatkozat sem az érvénytelenség, sem a hatálytalanság jogkövetkezményét nem vonhatta maga után. Az álképviselői nyilatkozat semmilyen joghatás kiváltására nem alkalmas, semmilyen joghatást nem fejthet ki.

[46] A Hatóság a számlainformációk adatai szerinti a meghatalmazott képviselő kérésének eleget téve a kibocsátási egységek Európai Unió számlájára történő visszavezetése érdekében a szükséges intézkedéseket megette. Amennyiben álképviselői nyilatkozat alapján végbement ügyletnek lenne tekinthető a Hatóság eljárása, akkor annak jogi megítélésére a megbízás nélküli ügyvivő szabályai lennének az irányadók. Ez esetben a helyzetet úgy kellene értékelni, hogy a nemzeti képviselő a felszámoló által utólag jóvá nem hagyott álképviselői, azaz jogszerű nyilatkozat hiányában intézkedett a kibocsátási egységek visszaadásáról megbízás nélküli ügyvivőként. A megbízás nélküli ügyvivő eljárása szintén nem az érvénytelenség szabályait vonná maga után. A joghatással nem bíró nyilatkozat érvénytelenséget nem vonhatott maga után, így a felperes érvénytelenségre történő hivatkozása alaptalan volt.

[47] Az ítélőtábla egyetértett az alperes azon érvelésével, hogy a felperes kibocsátási számlájának jogi státusza zárolt volt a Rendelet 9. cikk (1) bekezdésében meghatározott státuszok közül, a (2) bekezdés alapján pedig a zárolt számláról nem kezdeményezhető folyamat kivéve a 22., a 31. és az 56. cikk szerinti folyamatokat. A 22. cikk a számlaadatok és a meghatalmazott képviselőkre vonatkozó információk aktualizálását tartalmazza, a 31. cikk a hitelesítés szabályait rendezi, míg a 56. cikk a kibocsátási egységek leadását szabályozza. A megjelölt három folyamaton kívül tehát zárolt számláról más folyamat kezdeményezése kizárt, így a meghatalmazott képviselő kérelmének megfelelően lényegében a felperes zárolt számlájával kapcsolatosan más lehetőség kizártságára tekintettel csak a kibocsátási egységek leadásáról lehetett rendelkezni, ennek során a kibocsátási egység az üzemeltető számlájáról az

uniós elvetési számlára került átvezetésre. Ebből következően, a nemzeti képviselő leadásra irányuló eljárása a jogszabályoknak megfelelt, mivel a rendelkezési jog szempontjából ez az egyetlen folyamat volt kezdeményezhető a felperes zárolt számlájáról.

[48] A Ptk.-ban szabályozott magánjogi jogcímekre alapított keresetek alaptalanságát a jogviszony közjogi jellege is eredményezte. Az elsőfokú bíróság álláspontjával egyetértve az ítéltábla is osztotta azt az érvelést, hogy a kibocsátási egységeket érintő jogszabályok közjogi és magánjogi részeket is szabályoznak. A folyamatot leképező ügymenet az, hogy a nemzeti képviselőnek mit kell vizsgálnia, hogyan, mikor kell zárolni az üzemeltető számláját, az üzemeltetőnek milyen adminisztratív kötelezettségei, jelentési kötelezettségei vannak, illetve hogy milyen visszaadás terheli az adott évet követő év április 30-áig, és ha azt nem végzi el, akkor szankcióként vele szemben bírság szabható ki, illetve hogy a zárolt számláról a kibocsátási egységek csak a Rendeletben meghatározott folyamatokra használhatók fel, ezek mind közjogi rendelkezések. A kibocsátási egységek kiosztása, illetve leadása közjogi aktusnak minősül, nem tekinthető magánjogi jogviszonynak, az eljárás rendje, illetve a mulasztás jogkövetkezménye a bírság kiszabására tekintettel sem.

[49] Éppen ezért volt értelmezhetetlen a felperesnek az az álláspontja, hogy az alperes intézkedése nyomán magánjogi átruházási szerződés jött létre, amely beleütközött a Cstv. 49. §-ának a rendelkezéseibe. Ezek a kibocsátási egységek másra nem voltak felhasználhatók, mint az üzemeltető visszaadási kötelezettsége egy részének a jóváírására.

[50] A Rendelet 56. cikk szerint szabályozott kibocsátási egységek leadásával a kibocsátási egységek tulajdonjoga visszakerül az unióhoz, tehát ezen közjog által szabályozott visszaadásra nem irányadók a Cstv. 49. §-a szerinti átruházás szabályai. A zárolt számlán lévő vagyoni értékű joggal a felperesnek, így a felszámolási eljárás során az őt képviselő felszámolónak is csak egyetlen lehetősége lett volna, az Európai Uniónak történő visszaadás, tekintettel arra, hogy a számlára elrendelt zárlat addig nem oldható fel, amíg az üzemeltető nem teljesíti a korábbi évben kibocsátott üvegház hatású gáz mennyiségének megfelelő kibocsátási egység visszaadási kötelezettségét.

[51] Azon túl, hogy a meghatalmazott képviselő jognyilatkozata nem eredményezhetett érvénytelenséget, azzal, hogy a kibocsátási egységek az alperes intézkedése nyomán az Európai Unió elvetési számlájára leadásra kerültek, a folyamat végbe ment. A felperes nem kérte a Rendelet 58. cikke szerint a tévedésből kezdeményezett és már véglegesített folyamat visszavonását. A Rendelet által ezen a jogcímen biztosított jogorvoslattal az ott meghatározott határidőn belül nem élt, ennél fogva a közjogi eljárási folyamatban az elmulasztott határidő jogvesztő jellege miatt már nem kezdeményezhető és reparálható a véglegesített folyamat visszavonása. A jelen eljárásban megjelölt jogcímekre alapított magánjogi keresettel pedig nem volt eredményesen pótolható a közjogi eljárás keretében érvényesíthető, de elmulasztott jogorvoslat.

Ezek alapján tehát a felperesnek az érvénytelenségre alapított kereseti kérelme nem volt alapos.

[52] A felperesnek a jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett kereseti kérelme is alaptalan volt, mivel azokból a tényekből, amelyekből kiindult az első- és a másodfokú bíróság is, csak az a következtetés vonható le, hogy az alperes a kibocsátási egységek leadásával nem jutott vagyoni előnyhöz, azok nem az állam javára kerültek leadásra, hanem a 29.619 darab kibocsátási egység a leadással az uniós elvetési számlára került. Az uniós elvetési számla nem nemzeti tulajdonban, hanem az Unió tulajdonában áll. Ebből következően pedig az alperes, illetve az Állam vagy a Klímavédelmi Hatóság nem gazdagodott a 29.619 darab kibocsátási egység ellenértékével.

[53] Összességében a felszámoló sem értékesíthette volna felszámolási vagyonként a felperes kibocsátási zárolt számláján lévő kibocsátási egységeket, még ha azok vagyoni értékű joggal rendelkeztek is, mert azokat a Rendelet 9. cikk (1), (2) bekezdése és 56. cikke alapján csak és kizárólag visszaadhatta, a folyamat végbement és ennek eredményeképpen a kibocsátási egységek az Unió tulajdonát képező elvetési számlájára kerültek.

[54] Mindezek alapján a felperes egyik kereseti kérelme sem volt teljesíthető, a felperes által megjelölt keresetek alaptalanok voltak.

[55] A fent kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – utalva a Pp. 386. § (4) bekezdése szerint annak helyes indokaira – helybenhagyta.

[56] A kereset elutasítása következtében a felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint az alperes másodfokú eljárással felmerült költségeit a felperes köteles megtéríteni. Az alperes jogi képviselője ügyvédi megbízási díjra vonatkozó keretszerződés alapján kikötött óradíj a figyelembevételével 9 munkaóra alapján 315.000 forint + áfa és egy óra tárgyaláson történő megjelenés 35.000 forint + áfa díját igényelte, amelyet az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elvégzett munkával arányban állónak ítélt és így összesen 350.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat határozott meg. Másodfokú perköltségként a pervesztes felperes köteles megfizetni az illetékfeljegyzési jog alapján feljegyzett 2.500.000 forint fellebbezési illetéket is az állam javára.

[57] Tájékoztatja az ítéltábla a felperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett azonosító számát. Az illeték megfizetésének módjáról szóló tájékoztatás a 26/2022. (XII. 06.) IM rendelet 1. § (2) bekezdésében módosított, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és az állam által előlegzett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2025. július 2.

Dr. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró